

Der foer med eet som Glimtet af et Lyn over hendes Ansigt.

»Vil du svare mig oprigtig paa et Spørgsmaal, Per?«

»Ja.«

»Da du forleden var i København — traf du da din forrige Forlovede — hende — Frøken Salomon?«

»Nej.«

Hun blev ved at stirre tvivlende paa ham.

»Du lyver!« sagde hun pludselig og rejste sig — Stoppestrømpen fløj med det samme henad Bordet — »Nu forstaar jeg alting!« — Hun gik med heftige Skridt frem over Gulvet — »Det har altsammen været Komediespil! Du har talt med din gamle Kæreste og er igen bleven indtaget i hende.«

»Jeg siger dig, du tager fejl.«

»Ja, saa er det en anden! For her stikker noget under! Nu ser jeg det altsammen ganske klart! Du har bedraget mig. Det hele har været et modbydeligt Komediespil. Jeg har skullet forbedres. Du vil skilles fra mig for at gifte dig med en anden. Er det ikke det, der er Meningen? Sig det bare rent ud!«

Per havde det Svar paa Læben, at hvad man — omend ubevidst — ønsker, har man gerne let ved at tro paa. Men han bed Ordene i sig. Og det faldt ham nu ind, at han netop vilde tjene hende bedst ved at gaa ind paa hendes